

paa Linien, som det hedder. Jeg er fuldkommen enig i, at Ordningen skal være saadan, at der er bestemte Embedsmænd eller Tjenestemænd, som har deres bestemte Strækning af Banelinien at føre Tilsyn med; men jeg vil holde paa, at de efter den Ordning, som blev vedtaget her, er ansatte ved og hører ind under Distriktskontoret. Maaske for at der ikke skal gaa for megen Tid til Rejser, er det for en Dels Vedkommende nødvendigt, at de bor et andet Sted og rejser til Distriktskontoret til de fornødne Forhandlinger med Distriktschefen, men det er ikke det samme som at give dem et Kontor med Skrivere og alt, hvad dertil hører, i den By, hvor de bliver udstationeret.

Jeg vil i denne Forbindelse nævne et andet Forhold, et af dem, over hvilke der — vistnok ikke helt med Urette — blev klaget af Statsbaneudvalget, nemlig at der var for daarligt et Samarbejde mellem de forskellige Afdelinger, Trafikafdelingen, Baneafdelingen og Maskinafdelingen, som sad hver for sig og regerede. For at faa at vide, hvad f. Eks. Baneafdelingen mente om et Spørgsmaal, som var rejst under Trafikafdelingen, skulde der skrives imellem dem, og det gik undertiden Vejen om ad Generaldirektionen, saaledes at f. Eks. Trafikkredsen i Aarhus skrev ind til Generaldirektionen, og saa hørte den Bane-kredsen i Aarhus, skønt Sagen var kommet fra Aarhus til København. Dette var et for daarligt Samarbejde, sagde man, og derfor skulde vi have disse Distriktschefer, der skal sørge for, at der bliver Samarbejde mellem de forskellige Afdelinger. Nu skal der altsaa i Fredericia, for at holde mig til en af de nævnte Pladser, være tre Afdelinger, men jeg ser ikke noget, som tyder paa, at der skal være Samarbejde mellem de tre Afdelinger. Sagerne skal ganske vist ikke gaa fra Trafikafdelingen i Fredericia ind til Generaldirektionen og derfra tilbage til Baneafdelingen i Fredericia, men de skal gaa fra Trafikafdelingen i Fredericia op til Aarhus og tilbage til Baneafdelingen, hvis man beholder samme Forretningsgang, som man har haft hidtil. Maaske gør man det ikke, men hvis man ikke gør det, men godt kan ordne Samarbejdet mellem alle de Kontorer, der er i Fredericia, uagtet der intet Distriktsæde er der, saa viser det jo, at Distriktskontorerne er overflødige; man kunde godt have faaet dette Samarbejde mellem de forskellige Afdelinger paa de forskellige Steder uden at have Distriktskontorer. Det var bl. a. det, jeg var med til at foreslaa her i Folke-

tinget, at vi ikke skulde have disse Distriktskontorer, men sige til Folk, som sidder i den samme By: I skal værs'go' tale sammen om Sagerne og ikke skrive til København, hvorfra man derefter skriver til en anden Afdeling, som bor i den samme By. Jeg tror, den nye Ordning bliver en Skuffelse, man vil faa alt for meget Kontorarbejde og i alt for høj Grad drukne i Skriverser. Og saa er det ikke endt dermed. Vi ved ud fra den megen Vægt, der fra Flertallets Side og navnlig fra den højtærede Trafikministers Side blev lagt paa at faa disse Sektionskontorer, Hjælpekontorer, som de kaldes i Loven, at vi kan vente os, at vi, foruden alt det, jeg har skildret her, hvis Jernbanaaraadet giver sin Bemyndigelse dertil og Rigsdagen bevilger de fornødne Penge, yderligere skal have ca. 14 Banesektionskontorer, 9—10 Trafiksektionskontorer og 4—5 Maskinsektionskontorer.

Vi faar altsaa en Mængde Kontorer, hvis det virkelig lykkes at faa Jernbanaaraadet og derefter Rigsdagen til at gaa ind paa disse Kontorer foruden alle dem, som her ikke alene er foreslaaede, men som i Virkeligheden af Ministeren i Henhold til Loven er approberede. Vi faar altsaa, naar vi har prøvet en Tid med dette, et Forslag om yderligere en Række Kontorer ved Siden af de andre. Det staar i alt Fald i den nævnte Pjece, at man ikke i nærværende Forslag skal „komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Ønskeligheden eller Ikke-Ønskeligheden af Oprettelsen af de i Lovens § 4, 3die Stykke, omtalte Hjælpekontorer... idet Oprettelsen af disse Hjælpekontorer efter Lovens Udtryk i hvert Fald ikke kan finde Sted allerede nu, men først senere, saafremt det har vist sig, at Udviklingen kræver det“. Hvis det nu ikke gaar, som det skal — og jeg er ængstelig for, at det vil knibe med alle de Kontorer, vi har —, vil man sige: Vi maa have flere, det er det eneste, der kan hjælpe. Jeg vil allerede nu forvare mig imod den Anskuelse, at det skulde hjælpe, jeg tror, vi har rigeligt af Kontorer, og jeg er ked af, at man ikke i højere Grad, end Tilfældet har været, har taget Hensyn til den Ængstelse, der var for at faa for meget af Kontorer ved den nye Ordning.

Da jeg har Ordet, vil jeg, uagtet jeg i Eftermiddags havde Lejlighed til at tale om et Spørgsmaal, som jeg havde tænkt at berøre under Finanslovbehandlingen, endnu gøre et Par Bemærkninger i Tilknytning til, hvad jeg havde Lejlighed til at sige under Behandlingen af Loven om Nedsættelse af en Kommission vedrørende